

Alle tribunes roepen om debutant Maurice

Behoedzaam

Zijn succesvolle Rooie Haanvoorstellingen hebben er desondanks voor gezorgd dat De Hond nog voor zijn eerste fluitsignaal in het betaald voetbal meer publiciteit heeft gehad dan menig arbiter met een lange staat van dienst. Maurice gaat daarom behoedzaam om met de pers. „Je moet de publiciteit niet uit de weg gaan. Maar ik wil wèl voorkomen dat er verhalen komen in de trant van: „Hier is Maurice de Hond, die zal het wel even maken.” Tenslotte heb ik in het betaald voetbal nog niets gepresteerd. Hoe ik mezelf zal manifesteren weet ik nog niet. Als ik een goeie word zal ik daar zeker trots op zijn. Dat is een normale zaak. Maar het halen van de top is voor mij geen dodelijke ambitie. Als ik het betaald voetbal niet had gehaald was ik rustig en met veel plezier doorgegaan bij de amateurs.”

Maurice de Hond beschouwt zijn arbitrale activiteiten in de eerste plaats als een hobby. „Van kinds af aan heb ik gevoetbald. Eerst bij Marathon, later bij AFC. Mijn top, voor zover je daarvan kan spreken, bereikte ik als keeper in de tweede klas van de Amsterdamse voetbalbond. Tot en met dit seizoen heb ik competitie gevoetbald, het laatste in AFC-12. Met mijn twintigste heb ik voor het eerst een wedstrijd gefloten in het schoolvoetbal. Dat vond ik zo leuk dat ik me voor een scheidsrechterscursus heb opgegeven.”

De Hond doorliep vervolgens alle stadia van de bodem van de plaatselijke afdeling tot de top bij de amateurs. „Tenslotte kwam ik op een lijst van 28 scheidsrechters uit

AMSTERDAM — „Ik zeg altijd: ik ben de enige scheidsrechter waar ze op alle tribunes om roepen.” Sinds de Feyenoorder Piet Romein met „hondelul” het bekendste scheldwoord van het betaalde voetbal lanceerde, is er geen passender naam op de scheidsrechterslijst verschenen dan Maurice de Hond. Desondanks zou de bevordering van de 31-jarige Amsterdammer tot fluitist in het profvoetbal hooguit stof hebben opgeleverd voor een kort berichtje, ware het niet dat hij op andere gronden veel meer bekendheid geniet.

Maurice de Hond is de man achter de zogeheten „methode-De Hond”, een manier om de gegevens van verkiezingsenquêtes te interpreteren en te corrigeren, zodat ze een meer getrouwe afspiegeling van de werkelijkheid geven. Via het luidruchtige radioprogramma In de Rooie Haan, lanceerde hij in het najaar van 1976 prognoses die sterk afweken van de cijfers van andere onderzoekers. Bij de kamerverkiezingen van 1977 bleek echter dat hij het dichtst bij de roos had gemikt en was zijn reputatie als deskundige gemaakt.

Verkiezingsonderzoek omvat overigens slechts een klein deel van de werkzaamheden van Maurice de Hond. Het tien medewerkers tellende adviesbureau Cebeon waarover hij met Hedy d’Ancona de directie voert, doet onderzoeken voor en geeft adviezen aan ministeries, gemeenten, vakbonden en media met het zwaartepunt op het gebied van de volkshuisvesting. De Hond: „De mensen denken dat ik continu bezig ben voor De Rooie Haan, maar in werkelijkheid besteed ik slechts één dag per maand aan het bestuderen van het verkiezingsmateriaal.”

de amateurtop. Die zijn twee jaar heel streng bekeken en beoordeeld. Na een jaar vielen er al negentien af. Dit jaar hebben de negen overgebleven alleen de C-eftallen gefloten. Op basis van de rapporten zijn er tenslotte drie overgegaan naar het betaald voetbal. Het is een scherpe selectie. Om het te halen heb je een combinatie van kunde en geluk nodig. Ettelijke goeden hebben het net niet gehaald en ik heb helemaal niet het gevoel, gôh, wat ben ik beter."

Je moet ook geluk hebben. Het slechtste wat je kan overkomen is een 1-1 stand met op het einde een situatie waarin de helft van de mensen roept om een strafschoep en de andere helft juist vindt dat er gewoon doorgespeeld moet worden. Wat je dan ook doet, voor de helft van de mensen maak je een essentiële fout. Dat bedoel ik met de factor geluk."

De nieuwkomer in het professio-

nele milieu merkt overigens in zijn eigen omgeving dat zijn hobby steeds minder geliefd is. „De mensen kunnen zich niet indenken dat je het een amusante tijdspassing vindt. Wat is er nou leuk aan?" hoor ik vaak. Ik vind het gewoon een leuke hobby om twee keer 45 minuten rond te hollen met een bepaalde verantwoordelijkheid. Ik ken ontzettend veel jongens die verslaafd zijn aan het fluiten. Toch wordt het een steeds groter probleem om geschikte scheidsrechters te vinden. Ik denk dat het ook komt omdat we in een maatschappij leven waarin autoriteiten, ook op het voetbalveld steeds kritischer gevolgd worden. De voetbal-lerij moet er echter alles aan doen om te zorgen dat het grote tekort aan scheidsrechters wordt wegge- werkt. Een slechte leiding neemt veel van de spelvreugde weg. Het plezier in voetballen verdwijnt als we niet voor voldoende goede arbiters zorgen, ook in de lagere re- gionen."